

חַת־ת לַיּוֹם רַבִּיעִי פְּרָשַׁת וַיֵּשֶׁב כ' בְּסֵלּוֹ ה'תשפ"ב

מעוניינים להקדיש לזכות יקירכם? צרו קשר kidschitas.he@gmail.com

חֲמֵשׁ / רַבִּיעִי עִם רִשִׁי

יהודה התרחק מאחיו ועבר למקום אחר שם נולדה משפחתו אולם שני בניו ואשתו נפטרו. בהמשך הוא התחתן עם תמר ונולדו להם תאומים אחד מהם הוא פֶּרֶץ, שִׁמְלֹךְ הַמְּשִׁיחַ יְהִיָּה מִצְאָצְאִי.

השבטים ראו עד כמה אבא שלהם היה עצוב ומאד בעסו על יהודה שאמר להם למכור אותו. הם הקשיבו לו בגלל שהיה המנהיג והוא היה צריך לומר להם שיביאו את יוסף הביתה. לכן, יהודה הפסיק בינתיים להיות המנהיג, ועבר לעיר אחרת לעבד עם אדם ששמו חירה.

יהודה התחתן עם הבת של שוע, סוחר מפרסם, ונולדו להם שלושה בנים: ער, עונן ושילה. בגלל שלא היו להם עוד ילדים הם קראו למקום כזיב- שמשמעותו לכזב – להפסיק.

יהודה מצא אישה לער, בחורה ושמה תמר, הבת של שם. למרות שהיתה מבגרת (לפחות 67), היא היתה מאוד יפה. אבל ער חשש שאם יהיו לה ילדים היא כבר לא תהיה יפה והוא לא רצה שינולדו להם ילדים. בשביל ער, לעשות דבר כזה זו עברה גדולה וה' המית אותו.

מכיון שיש מצוה שנקראת יבום, יהודה דאג שעונן יתחתן עם תמר. עונן, גם לא רצה שיהיו לו ילדים עם תמר בגלל שהוא ידע שהילדים האלה יחשבו כמו הילדים של ער, ולכן הוא עשה את אותה עברה. ה' בעס עליו וגם עונן נפטר.

יהודה חשש לאפשר לשילה להתחתן עם תמר, הוא לא ידע מפני מה ער ועונן נפטרו וחשש שזה באשמת תמר. הוא אמר לתמר לחכות עד ששילה יגדל. זאת, כדי שהיא לא תתחתן עם שילה או עם אף אדם אחר.

תמר הלכה לחיות בבית ההורים שלה והמתנה.

בערך שנה קודם לכן, אשתו של יהודה נפטרה. אחרי שהוא התאושש מהאבל, הוא הלך עם חירה, שבעבד יחד אתו, לתמנע כדי לצפות בגז הצאן.

תמר שמעה שיהודה הולך לתמנע, וידעה באיזה דרך הוא הולך. היא רצתה שיהיו לה ילדים מהמשפחה של יהודה וראתה ששילה מתבגר אבל יהודה לא מרשה לו להתחתן איתה. לכן, החליטה תמר להתחבם כדי שיהודה יתחתן איתה. מכוון שתמר היתה כל כך צנועה, יהודה אף פעם לא ראה את הפנים שלה. היא הורידה את הצעיף וישבה בצד הדרך, לגרם לו לחשב שהיא אשה שרוצה להתחתן עם כמה אנשים שרוצים אותה (לא צנועה). כשיהודה ראה אותה, הוא רצה להמשיך ולעבר דרכה,

אבל המלאך גרם לו ללכת ולשאל אותה אם היא רוצה להתנהג כאלו שהיא נשואה לו. היא אמרה שכן, אבל הוא יצטרך לשלם לה. יהודה אמר שבסדר, הוא יתן לה עז אחת.

תמר הסכימה ובקשה מיהודה לתת לה את הטבעת, את המעיל המיוחד שלו ואת המקל עד שישלח לה את העז שהבטיח. ואז הם התנהגו כאלו הם התחתנו ותמר הרתה. תמר חזרה הביתה ולבשה את הבגדים הרגילים שלה המעידים שהיא אשה אלמנה- שבועלה נפטר.

יהודה שלח את חירה עם העז לנסות ולקבל חזרה את הטבעת והמעיל והמקל, אבל הוא לא מצא את תמר! הוא שאל את כלם איפה האשה שמתנהגת כאלו היא נשואה לאנשים אבל אף אחד לא ידע. יהודה חשב, אני נסיתי, כנראה שהיא תשמור את הדברים לעצמה.

שלושה חדשים אחר כך, אפשר היה לראות שלתמר עומד להולד תינוק. בגלל שהיא לא הייתה נשואה, המשמעות של זה הייתה שהיא עברה מאוד גדולה. בימים האלה, היה חק שאם מישהו מהמשפחה של שם עשה עברה כזו יכול לקבל עונש גדול. לכן אמר יהודה, תביאו אותה ותשרפו אותה כמו שהחק אומר.

תמר לא רצתה לביש את יהודה בפומבי, אפילו שיהרגו אותה. כשהביאו אותה להענש, היא שלחה מישהו להראות ליהודה את הטבעת שלו, את המעיל ואת המקל, ואמרה לו- "אני בהריון בגלל האדם שלו שיכים הדברים האלה, בבקשה אל תגרם לאנשים למות, תאמר את האמת"

יהודה ידע שהדברים האלה הם שלו והוא הבין שזו הייתה באשמתו. תמר רצתה לודא שיש לה ילדים מהמשפחה של יהודה והוא לא רצה שהיא תתחתן עם שילה. אפילו שהיא לא הייתה כל כך צנועה זו לא הייתה עברה גדולה והתברר שכבר לא צריך להעניש אותה.

ה' אמר: "זה ממני- כיון שתמר תמיד הייתה כל כך צנועה, הריני מחליט שהמלכים של בני ישראל יצאו ממנה. באמת הם היו אמורים לצאת מער ועונן אבל הם אבדו את ההזדמנות ואני דאגתי שלתמר יהיו ילדים מיהודה.

בגלל שיהודה הבין עכשו שזו לא אשמת תמר שער ועונן נפטרו, יהודה ידע שזה כבר לא מסבן להתחתן איתה ואז הוא התחתן איתה.

כשראו בן שמע שיהודה התנצל ברבים הוא גם התנצל על זה שהוא הזיז את המטה של אבא שלו. כשתמר ילדה את הילדים, המילדת ראתה שהולכים להיות תאומים, כיון שהם היו שניהם צדיקים, ה' עשה שהם יולדו מקדם. אחד הבנים התחיל להולד והיזד שלו יצאה. המילדת קשרה סרט אדום כדי שהיא תזכור שהתינוק הזה נולד ראשון, אבל הוא החזיר את היזד שלו חזרה והתינוק השני נולד ראשון.

כיון שהוא פרץ ונדחף ראשון, קרא לו יהודה פרץ- שפרץ את הדרך. **משיח מגיע מפרץ!**

לאח שלו קראו זרח בגלל הסרט האדום הזורח.

כיון שתמר ילדה את הילדים האלה רק לשם שמים, התאומים היו חזקים וטובים והיו דומים לאבא שלהם יהודה.

תהלים / יום כי לחדש פרקים צ"ז- ק"ג

פעם, כשהרבי הרי"צ היה ילד, אביו הרבי הרש"ב לקח אותו להתועדות חסידית (פארבריינגן). היה זה בסכות והתועדות התקיימה בסכה הקפואה מקור. ההתועדות נמשכה עד שעה מאחרת והרבי הרי"צ נרדם.

הרבנית שטערנא שרה (אמו של הרבי הרי"צ) באה כדי לקחת אותו למטתו החמה, אבל הרבי רש"ב בקש שישאר בסכה. הרבנית אמרה "קפוא בסכה! והרי בתהלים נאמר (מופיע בתהלים היומי פרק ק"ג) "ברחם אב על בנים, רחם ה' על יראיו"- ה' מרחם עלינו כמו שאבא מרחם על בניו ואיפה

הרחמנות שלך על בנך? הוא עלול להצטנן מהקר בסכה חס ושלום"

הרבי הרש"ב השיב: "הניחי לו לישון קרוב לחסידים שמתוועדים, זה יחמם אותו. החם הזה ישאר אצלו לעוד הרבה דורות"

שנים רבות לאחר מכן, ספר הרבי הרי"צ את הספור בהתועדות חסידית. וכשסיים לספר אמר "זוהי מסירות נפש על חנוך".

(התועדות יכולה לחמם את הנשמה למלא אותה בחיות כדי שתוכל להעריך רוחניות- והתחושה הזו יכולה להחזיק לזמן מאוד ממשך)

תניא / הסכמות (כ' בסלו שנה מעברת)

בתניא היום ישנה הסכמה נוספת, מסוג אחר. בהסכמות שנכתבו בתניא של אתמול מדבר על כך שנותני ההסכמה חושבים שספר התניא הוא מיחד ויש להדפיס אותו, והיום ההסכמות הם משלשת בניו של האדמו"ר הזקן. הסכמה בשמה בן היא, מסכימים על כך שאפשר להדפיס שני חלקים נוספים של התניא שלא הופיעו בספר המקורי. במהדורה הראשונה של התניא היה את לקוטי אמרים חלק א', שער היחוד והאמונה ואגרת התשובה. (בחלק מהמקומות אגרת התשובה מכנה תניא קטן, והחלק הראשון נקרא תניא גדול) בהסכמה זו מאשרים בניו של האדמו"ר הזקן להוסיף שני חלקים נוספים, אגרת הקדש וקונטרס אחרון. אגרת הקדש זהו חלק שכולל מכתבים שהאדמו"ר הזקן שלח לחסידים, רבים מהם מדברים על צדקה ותפלה בראוי. קונטרס אחרון זהו פלפול והעמקה בקבלה המסביר קטעים מסוימים מתוך החלק הראשון של התניא באופן עמוק יותר. בני האדמו"ר הזקן שחתמו על ההסכמה הזו הם ר' דובער שהפך להיות בהמשך האדמו"ר האמצעי, ר' חיים אברהם ור' משה.

היום יום / כ' בסלו

היום לומדים על שלבי הדפסת התניא, החל מהפעם הראשונה בה הדפס עד לימינו.

המקום הראשון שבו הדפס ספר התניא היה סלאוויטה. ביום כ' בסליו ה'תקנ"ה. וכלל את שני החלקים הראשונים של התניא.

אגרת התשובה, החלק השלישי של התניא, הדפסה לראשונה שנתים אחר כך בזלאקווי ואחר כך בשקלוב שבע שנים מאחר יותר תקסו).

החלק הרביעי של התניא - אגרת הקדש (שכולל את קונטרס אחרון), הדפס לראשונה בשקלוב בשנת ה'תקע"ד. (זה היה שנה אחרי הסתלקות האדמו"ר הזקן כפי שלמדנו על כך בתניא של היום)

ארבעת החלקים של התניא בגרסא שאנו מכירים ביום הדפסו לראשונה בוילנא תר"ס

הגרסה הזו הדפסה עוד הרבה הרבה פעמים מאז!

הרבי בקש שידפיסו תניא בכל מקום בעולם!

האם יש תניא שהדפס במקום שבו אתם גרים?

ספר המצות / מצות עשה פ"ד פ"ה מצות לא תעשה צ'

היום לומדים 3 מצות על הבאת קרבנות:

1. **מצות עשה פ"ד** - מתר להקריב קרבנות רק בבית המקדש.
2. **מצות עשה פ"ה** - אדם שגר מחוץ לארץ ישראל והבטיח להקריב קרבן, מצוה להביא

למרות שמדבר בדרך רחוקה וקשה לו להגיע לירושלים.
3. מצות לא תעשה צ' - אסור לשחוט אף חיה שמיעדת לקרבן מחוץ לבית המקדש.

רמב"ם / הלכות מעשה הקרבנות פרקים ט"ז, י"ז, י"ח

היום לומדים עוד על נדרים להקרב קרבנות והאסור להקריב קרבנות מחוץ לבית המקדש.

פרק ט"ז - לומדים על קיום הנדרים וההבטחות להבאת קרבן בדיוק כפי שנדרנו ומה הדין אם רוצים או צריכים לשנות מהנדר. לדגמה - אם אדם נדר להקריב בהמה גדולה, הוא לא יכול להקריב במקומה בהמה קטנה. אבל אם הוא נדר להקריב בהמה קטנה, הוא יכול להביא גדולה במקומה.

פרק י"ז - לומדים אודות הקרבת הקרבן בדיוק כמו שנדרנו, אז אם אדם מבטיח להביא סלת בכלי אחד, אסור לו להביא את אותה כמות בשני כלים. לומדים גם אודות כמות היין והשמן שאדם צריך להביא בקרבן, לפחות כמות המספיקה לקרבן.

פרק י"ח - מלמד על האסור להקריב קרבן מחוץ לבית המקדש.

דרכי החסידות / חג חסידי י"ט - כ' בסלו

בי"ט בסלו האדמו"ר הזקן שחרר מבית הסוהר. אבל הוא לא חזר לביתו עד לכ' בסלו ולכן חוגגים את שני הימים.

למה האדמו"ר הזקן ישב בבית הסוהר?

יהודים רבים הרגישו שזה לא ראוי שכל יהודי יוכל ללמד את סודות התורה. הם טענו שרק יחיד סגולה יכולים ללמד זאת. באשר הם ראו שהאדמו"ר הזקן מלמד את כולם הם נסו למנוע זאת. הם הציקו מאד לאדמו"ר הזקן ולבסוף זה הגיע למצב שהאדמו"ר הזקן השלף לבלא.

בין היתר הם ספרו לשון הרע על האדמו"ר הזקן בפני הגאון מוילנא שהיה תלמיד חכם גדול ומוערך על ידי יהודים רבים. הם שכנעו אותו שחסידי אינם מקימים מצוות כראוי וזאת על מנת שיאמר לאנשים שלא ללמד חסידות.

האדמו"ר הזקן רצה לעשות שלום לכן הלך לצדיק אחר שגם הוא למד עם המגיד כדי לנסות לדבר אתו, וזה מה שארע כשהם באו:

האדמו"ר הזקן והצדיק השני שאלו היכן נמצא הגאון מוילנא ואנשים הורו להם את הדרך. כשהגיעו אליו הוא ישב ולמד תורה בקומה השנייה. הם דפקו בדלת והגאון מוילנא התבונן מבעד לחור בדלת לראות מי זה. באשר ראה את האדמו"ר הזקן הבחין בקדשה שנסוכה על פניו. הוא הבין שכל הדברים שאמרו לו נגד החסידים היו שקר אחד גדול. לכן קפץ מהחלון וברח, ולא רצה לדבר עמו.

מאחר יותר הגאון מוילנא אמר שאם היה נשאר לדבר עם האדמו"ר הזקן רק לכמה שעות, הכל היה מתקבל על דעתו וגם הוא היה מתחיל להפיץ את תורת החסידות לאנשים אחרים.

(כפי שספר על ידי רבי ליב שפירא בשם הרב מבריסק - ר' יוסף בער סולוביצ'יק מתוך 'תורת חיים' תכנית

168)